

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzone dowody sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. L., syn Z. i H. zd. C., ur. (...) w P. był skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 30 stycznia 2007r. w sprawie o sygn. akt II K. 668/06 za występki z art. 258. § 1 k.k. w zw. z art. 64. § 1 k.k., popełniony w okresie od 1 sierpnia 2004 r. do 12 maja 2005 r., na karę roku pozbawienia wolności, za występki z art. 56. ust. 1 i 3. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12. k.k., popełniony w okresie od 1 sierpnia 2004 r. do 12 maja 2005 r., na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 30 zł oraz za występki z art. 62. ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – popełniony w dniu 17 maja 2006 r., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem tym orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 17 maja 2006 r. do 30 stycznia 2007r.

Następnie prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 28 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 1771/11 skazano S. L. za występki z art. 178a. § 1 k.k. popełniony w dniu 22 września 2011 r., na karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 10 zł oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres roku. Ponadto prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowej Soli z dnia 20 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 791/12 za występki z art. 244. k.k., popełniony w dniu 15 maja 2012r. wymierzono skazanemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz grzywnę na podstawie art. 71 § 1 k.k. w wymiarze 100 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 10 zł. Z kolei prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 1077/12 S. L. został skazany za występki z art. 178a. § 1 i 4. k.k. w zw. z art. 244. k.k. w zw. z art. 11 § 2. k.k., popełniony w dniu 31 lipca 2012 r. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 3 lat. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 19 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 1584/12 skazano go za występki z art. 244. k.k., popełniony w dniu 12 września 2012 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 10 zł.

Kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Nowej Soli w sprawie o sygn. akt II K 791/12, Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie o sygn. akt II K 1077/12 i Sądu Rejonowego w Szamotułach w sprawie o sygn. akt II K 1584/12 zostały połączone wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 178/13, na mocy którego orzeczono wobec skazanego kary łączne 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat i 180 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 10 zł. Kara pozbawienia wolności orzeczona w tej sprawie nie została zarządzona do wykonania.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt II K 48/13 skazano S. L. za występki z art. 13. § 1 k.k. w zw. z art. 286. § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64. § 1 k.k., popełniony w okresie od 30 sierpnia 2010 r. do 10 września 2010 r., na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 20 zł. Następnie prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie VII K 1311/11 z dnia 30 czerwca 2014r. za popełnione w okresie 16 do 19 października 2010 r. przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę roku pozbawienia wolności i za popełnione w dniu 15 października 2010 r. przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem tym orzeczono łączną karę roku pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 33 § 2 kk orzeczono karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 100 złotych.

Z kolei prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 26 lipca 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 327/08 za:

- występki z art. 13. § 1 k.k. w zw. z art. 286. § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnione w okresie od 11 do 27 kwietnia 2005 r., skazano S. L. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 20 zł,

-występek z art. 286. § 1 k.k., popełniony w dniu 17 stycznia 2006 r. skazano go na karę roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 20 zł,

-występek z art. 291 § 1 k.k., popełniony w okresie od marca 2006 r. do 17 maja 2006 r., wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 20 zł.

Wyrokiem w sprawie o sygn. II K 327/08 orzeczono kary łączne 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby i 150 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 20 zł, przy czym na poczet kary grzywny zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 30 marca 2010 r. do 1 kwietnia 2010 r. i od 13 maja 2010 r. do 14 maja 2010 r. Kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w tej sprawie nie została zarządzona do wykonania.

Prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 05 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 152/14 połączone zostały kary grzywny wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w Legnicy w sprawie o sygn. akt II K 668/06 i Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w sprawie o sygn. akt II K 327/08, a jako karę łączną orzeczono 350 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 20 zł.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 47/13 z dnia 29 kwietnia 2015r., zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 lutego 2016r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 1195/15 skazano S. L. za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 3 stycznia 2011 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 113/16 połączono skazanemu kary pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie o sygn. VIII K 1771/11, Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 48/13, Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie o sygn. VII K 1311/11 i Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 47/13 i jako kary łączne orzeczono karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 70 (siedemdziesiąt) zł, a na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres odbytych kar od dnia 19 października 2010r. do dnia 21 października 2010r., od dnia 3 stycznia 2011r. do dnia 2 maja 2011r. i od dnia 5 sierpnia 2015r. do dnia 28 października 2015r., kara pozbawienia wolności podlega obecnie wykonaniu od dnia 6 września 2018r. do dnia 11 sierpnia 2019r. Kara łączna grzywny będzie podlegać wykonaniu jako kara zastępcza pozbawienia wolności od dnia 30 marca 2023r. do dnia 29 kwietnia 2023r.

(dowody:

- wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy sprawie o sygn. II K 668/06 wraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy w sprawie o sygn. IV Ka 416/07 w aktach sprawy o sygn. II K 668/06 k. 3316-3317, 3578-3579 oraz odpisy tych wyroków wraz z informacjami o wykonaniu kary, k. 38-43;

- odpis wyroków Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w sprawie o sygn. II K 327/08, Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w sprawie o sygn. II AKa 61/13, II AKa 197/14, Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. V KK 27/14, k. 81-88 oraz odpisy tych wyroków w aktach wykonawczych kd. 159/13 oraz Wzaw 19/15 wraz z informacjami o wykonaniu kar, k. 2-16;

- wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w sprawie o sygn. II K 178/13 w aktach tej sprawy, k. 73-76;
- wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 113/16 w aktach tej sprawie k. 87-90, postanowienie w sprawie II Ko 602/18 w aktach sprawy kd 7/17, k. 106 oraz odpis wyroku w aktach niniejszej sprawy wraz z informacjami o wykonaniu kary, k. 9-12;
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie o sygn. VII K 1311/11 wraz z odpisem wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w sprawie o sygn. VII Ka 847/14 w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 113/16, k. 15-17;
- odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie o sygn. VII K 1077/12 i II K 178/13 w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 152/14, k. 98-99, 172;
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach w sprawie o sygn. II K 1587/12 w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 152/14, k. 133;
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nowej Soli w sprawie o sygn. II K 791/12 w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 152/14, k. 110;
- odpis wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w sprawie o sygn. III K 47/13 wraz z odpisem wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w sprawie o sygn. IV Ka 1195/15 w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 113/16, k. 37-44;
- wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 152/14 wraz z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie o sygn. II AKa 92/15 w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 152/14 k. 199-200, 245, postanowienie w sprawie II Ko 602/18 w aktach sprawy kd 7/17, k. 106;
- wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 48/13 wraz z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie o sygn. II AKa 142/14 w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 48/13 k. 667-669, 757;
- informacje o odbyciu kar oraz wydruk danych z bazy NOE-SAD w aktach Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 113/16, k. 45-48, 73-77, 79-83;
- kopie wywiadu środowiskowego – k. 55-57, 99-103;
- informacja o odbyciu kar, k. 27;
- karta karna, k. 13-16.)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie II K 297/16 z dnia 16 czerwca 2016 r. skazano S. L. za popełnione dnia 18 lutego 2016r. przestępstwo z art. 180a k.k. na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych. Skazany zapłacił 528 zł grzywny, a do wykonania pozostała kwota 472 zł.

(dowody:

- wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w aktach sprawie o sygn. II K 297/16 k.8 oraz odpis tego wyroku i informacja o wykonanej karze, k. 71, 73;
- karta karna, k. 13-16.)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2016r. w sprawie o sygn. III K 204/16 S. L. został skazany za popełnione w określonych w art. 91 § 1 k.k. warunkach ciągu przestępstw w okresie od dnia 5 lutego 2010r. do dnia 3 stycznia 2011r. występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art.

270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 2 maja 2011r. do dnia 12 września 2011r. Kara orzeczona w tej sprawie będzie wykonywana od dnia 11 sierpnia 2019r. do dnia 30 marca 2023r.

(dowody:

- odpis wyroku Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu w sprawie o sygn. II K 204/16 wraz z odpisem wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. IV Ka 514/17, k. 34-37;

- informacja o odbyciu kar, k. 27;

- karta karna, k. 13-16.)

S. L. od dnia 6 września 2018r. odbywa karę pozbawienia wolności. Przed osadzeniem w zakładzie karnym cieszył się pozytywną opinią środowiskową. Pracował. Od 30 maja 2017r. ma orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym.

Zachowanie skazanego podczas pobytu w jednostce penitencjarnej oceniane jest jako umiarkowane. Nie sprawia on problemów natury wychowawczej, właściwie odnosi się do przełożonych i stara się przestrzegać regulaminów. Był nagradzany, a także karany dyscyplinarnie. Należy do podkultury więziennej, choć nie przejawia w tym zakresie negatywnych zachowań.

Skazany jest mocno związany emocjonalnie z rodziną, w tym z konkubiną i córką, z którymi ma bardzo dobre relacje. Przebywając na wolności w środowisku rodzinnym funkcjonował prawidłowo. Miał bardzo dobrą opinię i wyrażał krytyczny stosunek do przestępstw, jakich dopuścił się. Ciężą na nim zobowiązania finansowe, w tym z tytułu obowiązku naprawienia szkody.

(dowody:

- opinie o skazanym wraz z informacją o odbyciu kar, k. 27;

- kopie wywiadów środowiskowych – k. 55-57, 99-103;

- informacje o odbytych karach, k. 104;

- kopia orzeczenia o niepełnosprawności – k. 65;

- karta karna, k. 13-16.)

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności zważyć trzeba, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, na który składały się odpisy orzeczeń, a także informacje z zakładu karnego, w tym opinie dyrektora, jak również informacja z Krajowego Rejestru Karnego oraz bazy NOE-SAD i akta spraw wymienionych wyżej, nie budzi żadnych wątpliwości. Ustalony na podstawie tych dowodów stan faktyczny nie może zostać w żaden racjonalny sposób zakwestionowany. Stąd też, sąd wymienione powyżej dowody uznał za w pełni wiarygodne.

S. L. wniósł o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar wymierzonych mu w sprawach o sygn. II K 668/06, II K 113/16 i III K 204/16. Sąd odnosząc się do wniosku skazanego uznał jednak, że nie ma podstaw do połączenia wskazanej przez skazanego kary ze sprawy o sygn. II K 668/06. Kara za przestępstwa osądzone w sprawie o sygn. II K 668/06 została w całości odbyta, a nadto czyny, za które w sprawie tej S. L. został skazany nie pozostają w zbiegu realnym, o jakim mowa w art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015r. z czynami ze sprawy o sygn. III K 204/16, natomiast, co do kwestii połączenia kary ze sprawy o sygn. II K 668/06 z innymi karami wymierzonymi skazanemu (poza oczywiście

skazaniem w sprawie o sygn. II K 204/16) wypowiedział się prawomocnie Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 113/16.

Rozpoznając niniejszą sprawę, sąd uznał, że wobec skazanego S. L. należy stosować przepisy obowiązujące po dniu 1 lipca 2015r. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. karę łączną orzeka się, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, zaś podstawą jej orzeczenia są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za te przestępstwa. Na mocy art. 85 § 3 k.k. jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Ponadto zgodnie z art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 Przepis ten wskazuje warunki do wydania wyroku łącznego (nie wszystkie zresztą), takie jak wymierzenie wcześniej kar jednostkowych lub kar łącznych podlegających wykonaniu (czyli prawomocnie orzeczonych, jeszcze niewykonanych w całości, lecz których wykonanie jest prawnie dopuszczalne i konieczne).

Stosownie do przepisu art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) przepisów rozdziału IX ustawy (tj. art. 85 § 1 k.k. i nast.), o której mowa w art. 1 [Kodeks karny], w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Jest oczywiste, że potrzeba, o której mowa w cytowanym przepisie, musi być realna, czyli że kara orzeczona prawomocnie po 1 lipca 2015r. nie może być już wykonana (bo inaczej potrzeba nie zaistnieje).

Zdaniem sądu, fakt, że wobec skazanego zapadł w Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w sprawie o sygn. III K 204/16 w dniu 29 grudnia 2016r. wyrok skazujący go na karę 4 lat pozbawienia wolności, która podlega wykonaniu, koniecznym czyni przyjęcie, że kara łączna pozbawienia wolności może być wobec skazanego orzeczona na podstawie przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. Z kolei fakt, że w dniu 16 czerwca 2016r. w sprawie o sygn. II K 297/16 w Sądzie Rejonowym w Zielonej Górze zapadł wobec skazanego wyrok skazujący go na karę grzywny, która nie została wykonana, uzasadnia orzeczenie kary łącznej grzywny. Podlegające wykonaniu kary winny zostać połączone z karami orzeczonymi w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 113/16, które nie zostały jeszcze wykonane.

Sąd nie zgadza się ze stanowiskiem skazanego, iż łączeniu powinna podlegać również kara ze sprawy o sygn. II K 668/06 i to nie tylko dlatego, że została ona wykonana w całości. Nawet bowiem, gdyby przyjąć, że korzystne dla skazanego jest łączenie kar według zasad obowiązujących do dnia 1 lipca 2015r., skazanie ze sprawy II K 668/06 nie pozostaje w zbiegu realnym, ze skazaniem ze sprawy o sygn. II K 204/16. Natomiast przesłanki istnienia zbiegów, w zakresie pozostałych skazań, zostały ocenione przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 113/16, a częściowo i w sprawie o sygn. akt II K 152/14. Jednakże, mając na względzie daty czynów ze spraw o sygn. III K 204/16 i II K 297/16, sąd ocenił, czy pozostają one w zbiegu z poprzednimi skazaniami S. L.. Dokonując tej oceny, sąd zważył, że zgodnie z dawnym brzmieniem art. 85 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

W odniesieniu do S. L. stwierdzić trzeba, że istnieją przesłanki do przyjęcia, że pierwszym chronologicznym wyrokiem (oczywiście poza skazaniem w sprawie V K 324/98, które nie tworzy żadnego zbiegu), jest wskazany przez skazanego we wniosku inicjującym niniejsze postępowanie wyrok z dnia 30 stycznia 2007r. w sprawie o sygn. II K 668/06. Natomiast przestępstwa, za które wymierzono S. L. kary w sprawach o sygn. II K 297/16 i III K 204/16 zostały popełnione po dacie wydania tego wyroku, to jest dnia 18 lutego 2016r. – czyn ze sprawy II K 297/16 i w okresie 5 lutego 2010r. do 3 stycznia 2010r. – czyny ze sprawy III K 204/16). Z tego powodu, nie ma możliwości połączenia skazanemu kary ze sprawy II K 668/06 z karami, jakie obecnie ma do wykonania.

W tym miejscu zważyć trzeba, że sąd, analizując aktualną sytuację prawną skazanego, uznał, że nie można połączyć kar jednostkowych pozbawienia wolności ze spraw II K 668/06 i II K 327/08. Kara łączna w sprawie o sygn. II K 327/08 orzeczona została z warunkowym zawieszeniem, a do dnia dzisiejszego nie doszło do zarządzenia jej wykonania. W przypadku kar ze spraw o sygn. II K 668/06 i II K 327/08 nie wchodzi w grę możliwość wydanie wyroku łącznego, przede wszystkim dlatego, że jedna z nich została orzeczona z warunkowym zawieszeniem wykonania a czyn popełniono przed dniem 8 czerwca 2010 roku, to jest przed zmianą art. 89 kk, przy czym wobec wymierzenia w sprawie II K 668/06 jednej z kar jednostkowych w rozmiarze 3 lata pozbawienia wolności nie występują przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej. W uchwale składu 7 sędziów SN z dnia 28 listopada 2013r., sygn. akt I KZP 13/13 wyjaśniono, że „do dnia 8 czerwca 2010 r., tj. dnia wejścia w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 206, poz. 1589) w sytuacji, gdy za zbiegające się przestępstwa wymierzono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a nie były spełnione przesłanki określone w art. 69 k.k., brak było podstawy do wymierzenia kary łącznej. Zatem jeżeli sąd właściwy do wydania wyroku łącznego stał przed problemem połączenia kar wymierzonych z warunkowym zawieszeniem wykonania oraz kar wymierzonych bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, powinien był w pierwszej kolejności rozważyć, czy zachodzą przesłanki warunkowego zawieszenia ewentualnej kary łącznej przewidziane art. 69 k.k. Pozytywna odpowiedź na to pytanie otwierała możliwość zastosowania art. 89 § 1 k.k. Odpowiedź negatywna prowadzić zaś musiała do odstąpienia od połączenia orzeczonych kar i umorzenia postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego”. Stanowisko takie zajął Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. w prawomocnym wyroku łącznym w sprawie o sygn. II K 113/16, a skoro do dnia orzekania w niniejszej sprawie nie doszło do zarządzenia wykonania kary w sprawie o sygn. II k 327/08, zatem sytuacja prawna skazanego nie zmieniła się, co oznacza, że w tej kwestii zachodzi powaga rzeczy osądzonej. To samo dotyczy rozstrzygnięcia zawartego w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 152/14, w którym prawomocnie orzeczono co do grzywien wymierzonych w sprawach o sygn. II K 668/06 i II K 327/08.

Kolejny wyrok skazujący, jaki został wobec S. L. wydany to wyrok z dnia 28 grudnia 2011r. w sprawie o sygn. VIII K 1771/11, z tym że w sprawie tej orzeczono karę grzywny. Zatem, mimo że przestępstwa ze sprawy III K 204/16 zostały popełnione przed wydaniem tego wyroku, kary ze sprawy III K 204/16 i VIII K 1771/11 nie podlegają łączeniu, gdyż nie ma podstaw prawnych do połączenia kary grzywny z karą pozbawienia wolności.

Następne wyroki, jakie zostały wydane, to jest w sprawach o sygn. II K 791/12, II K 1077/12 i II K 1584/12, zostały objęte wyrokiem łącznym w sprawie o sygn. II K 178/13, na mocy którego wymierzono S. L. kary łączne 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz karę łączną grzywny. Pierwszy z wymienionych wyroków wydany został dnia 20 września 2012r. (sygn. II K 791/12). Zdaniem sądu jednak, przeciwko połączeniu skazanemu kar pozbawienia wolności kary ze sprawy o sygn. III K 204/16 z karami ze spraw o sygn. II K 791/12, II K 1077/12 i II K 1584/12 przemawia to, że kary pozbawienia wolności z tych spraw (tj. ze spraw o sygn. II K 791/12, II K 1077/12 i II K 1584/12) były orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, a okresy próby minęły. Zatem pomijając kwestię i tego, że kara łączna orzeczona w wyroku łącznym w sprawie II K 178/13 była również z warunkowym zawieszeniem, nie można skazanemu połączyć kary bezwzględnej pozbawienia wolności ze sprawy o sygn. III K 204/16 z warunkowo zawieszonymi karami pozbawienia wolności, które nie zostały zarządzone do wykonania a których okresy próby już minęły.

Przedstawione powyżej uwagi, zdaniem sądu, przemawiają przeciwko pozytywnemu ustosunkowaniu się do stanowiska S. L. i wymierzeniu kary łącznej, która objęłaby skazanie ze sprawy o sygn. II K 668/06 oraz skazanie ze sprawy o sygn. III K 204/16. Co więcej, ze względu na to, że wobec skazanego wydany został wyrok łączny Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 113/16, na mocy którego połączono kary pozbawienia wolności ze spraw o sygn. II K 48/13, VII K 1311/11 i III K 47/13 oraz grzywny ze spraw o sygn. II K 48/13, VII K 1311/11 i VIII K 1771/11, przy czym orzeczone kary łączne obecnie podlegają wykonaniu, sąd uznał za zasadne, połączenie skazanemu, w oparciu o przepisy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015r. kary łącznej pozbawienia wolności ze sprawy o sygn. II K

113/16 z karą pozbawienia wolności ze sprawy o sygn. III K 204/16. Ponadto sąd uznał, że łączeniu podlega kara grzywny ze sprawy o sygn. II K 297/16 z podlegającą wykonaniu karą łączną grzywny ze sprawy o sygn. II K 297/16.

Wskazany powyżej przepis art. 85 § 1 i 2 k.k. wprowadza zasady wymiaru kary łącznej. Istotne przy tym jest, że na mocy art. 91 § 2 k.k., zasady te mają zastosowanie także wówczas, gdy sprawca w warunkach określonych w art. 85 popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo. W tym miejscu należy zauważyć, że redakcja art. 85 § 2 k.k. może nasuwać wątpliwości co do treści zawartej w tym przepisie normy prawnej. Zgodnie z literalnym brzmieniem tego przepisu podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 Można wywieść stąd wniosek, że podstawą orzeczenia kary łącznej mogą być tylko te części kar, które podlegają wykonaniu, czyli nie zostały jeszcze wykonane. Takie rozumienie przepisu prowadziłoby jednak do absurdalnych rezultatów, bowiem mogłoby się zdarzyć, że z każdym dniem zmieniałby się stan wykonania danej kary, co wpływałoby na podstawę orzeczenia kary łącznej. Z pewnością nie o to chodziło ustawodawcy. Treść normy prawnej w tym przypadku powinna być wyprowadzona nie tylko z brzmienia przepisu art. 85 § 2 k.k., ale także z art. 86 § 1 k.k. Ten ostatni przepis stanowi, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Tak więc karę łączną wymierza się w granicach kar wymierzonych (a nie części tych kar jeszcze nie wykonanych). Inny pogląd prowadziłby do oczywistej sprzeczności dwóch wskazanych wyżej przepisów, a także pozbawiałby racji bytu przepis art. 577 k.p.k. Przepis art. 85 § 2 k.k. należy zatem interpretować tak, że określa on podstawę wydania wyroku łącznego, a nie podstawę wymiaru kary łącznej (z natury rzeczy można go odnosić wyłącznie do wyroku łącznego, ponieważ kara łączna wymierzana w wyroku skazującym nie ma za podstawę kar jednostkowych podlegających wykonaniu, jako że kary te są orzekane tym samym wyrokiem, który wszak jest nieprawomocny w chwili wymierzania kar). Innymi słowy przepis ten nie zakreśla granic kary łącznej, lecz wskazuje warunki do wydania wyroku łącznego (nie wszystkie zresztą), takie jak wymierzenie wcześniej kar jednostkowych lub kar łącznych podlegających wykonaniu (czyli prawomocnie orzeczonych, jeszcze niewykonanych w całości, lecz których wykonanie jest prawnie dopuszczalne i konieczne).

Kierując się poczynionymi wyżej ustaleniami i wskazaniem, sąd okręgowy połączył na podstawie art. 91 § 2 k.k. art. 85 § 2 k.k. i art. 86 § 1 i § 4 k.k. podlegające wykonaniu kary pozbawienia wolności orzeczone wobec S. L. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. akt II K 113/16 i wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 204/16 i jako łączną wymierzył mu karę 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto sąd na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 § 2 i § 4 k.k. podlegające wykonaniu kary grzywny orzeczone wobec S. L. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. akt II K 113/16 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie o sygn. akt II K 297/16 połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 152 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 70 zł.

Przy wymierzaniu kar łącznych sąd miał na względzie dyrektywy wypływające z treści art. 86 § 1, § 2 i 4 k.k., które stanowią, że karę łączną należy wymierzyć w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (albo kary łącznej, jeżeli orzeczono wcześniej karę łączną) do ich sumy, nie przekraczając jednak granic określonych przepisami prawa, to jest nie przekraczając 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Łącząc grzywny, sąd na nowo określił wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3 k.k. i bacząc, aby wysokość stawki dziennej nie przekroczyła najwyższej ustalonej poprzednio.

Orzekając karę łączną pozbawienia wolności, sąd mógł wymierzyć karę w granicach od najwyższej z poszczególnych wymierzonych skazanemu kar pozbawienia wolności, to jest od 4 lat, do sumy kar, to jest do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast w zakresie grzywny, sąd mógł orzec karę łączną od 150 do 250 stawek dziennych grzywny, przy czym stawka dzienna nie mogła być wyższa niż 70 zł.

Sąd, orzekając kary łączne w warunkach wyroku łącznego kierował się względami takimi jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Jednocześnie wymierzając kary łączne, sąd nie rozstrzygał

ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie w odniesieniu do poszczególnych przestępstw, biorąc pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 85a k.k.). Sąd rozważał także przedmiotowy i podmiotowy związek zachodzący pomiędzy przestępstwami, a więc podobieństwa, a nadto różnice rodzajowe pomiędzy przestępstwami objętymi poszczególnymi wyrokami, a także czas popełnienia czynów.

Wymierzając karę łączną sąd zastosował zasadę asperacji, nie znajdując podstaw do orzeczenia kary łącznej przy zastosowaniu absorpcji. Poza tym, sąd nie widział potrzeby zastosowania zasady pełnej kumulacji. Stosowanie kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym albo drugim rozstrzygnięciem. W niniejszej sprawie brak przesłanek w odniesieniu tak do absorpcji, jak i kumulacji. Nie są nimi ani dotychczasowa linia życiowa skazanego, ani relacje pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Zdaniem sądu jednak, przeciwko orzeczeniu kar łącznych opartych o zasadę pełnej absorpcji przemawia przede wszystkim odległość czasowa, jaka dzieli poszczególne przestępstwa (ponad 11 miesięcy bezprawnego i powtarzalnego działania), a także to, że skierowane one były przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym (mieniu, dokumentom, a także ochronie życia i zdrowia przed narkotykami. Ponadto tryb życia skazanego, zobrazowany jego kartą karną oraz zakresem już odbywanych kar, uniemożliwia orzeczenie wobec niego kary łącznej w odpowiadającej najsurowszej z odbywanych obecnie kar. Dotychczasowe zachowanie skazanego, naruszającego prawo, świadczy o znacznej jego demoralizacji, której istnienie musi być zniwelowane przez odbycie kary pozbawienia wolności adekwatnej do wagi przestępstw, jakich dopuścił się. Z drugiej jednak strony przeciwko zasadzie kumulacji przemawia to, że część przestępstw miała podobny charakter związany z tzw. oszustwami. W tych okolicznościach, właściwe jest wymierzenie kary łącznej 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, zatem sumarycznie o 9 miesięcy mniejszej niż dotychczasowe kary.

Ważąc karę, sąd miał także na względzie wyniki wywiadów środowiskowych, jakie wobec S. L. w toku postępowania wykonawczego w sprawie o sygn. II K 327/08 oraz w toku sprawy o sygn. II K 113/16 były sporządzane, a z których wynika, że przebywając na wolności miał on pozytywną opinię. Co więcej, z dokumentacji nadesłanej do sądu przez skazanego wnioskować trzeba, że po wydaniu wyroków skazujących prowadził on ustabilizowany tryb życia, założył rodzinę i stawiano względem niego pozytywną prognozę kryminologiczną. Są to okoliczności przemawiające na korzyść skazanego. Natomiast w zakresie samej opinii o skazanym z zakładu karnego, podkreślenia wymaga to, że starając się przestrzegać obowiązujących w tym miejscu regulaminów, S. L. należy do podkultury przestępczej i był karany dyscyplinarnie, co poczytywać należy na jego niekorzyść. Niezależnie od opinii z zakładu karnego, w której wszakże podkreślono i to, że skazany był również nagradzany, sąd ważąc wszelkie okoliczności sprawy, uznał za słuszne wymierzenie kary łącznej 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności. W przekonaniu sądu, obniżenie kary o 9 miesięcy jest w przypadku S. L. jak najbardziej właściwe.

Co się zaś tyczy kary łącznej grzywny, sąd łącząc kary jednostkowe, zważył na sytuację materialną skazanego, który nie ma środków, aby spłacić grzywny, co doprowadziło do zamiany kary łącznej ze sprawy o sygn. II K 113/16 na zastępczą karę pozbawienia wolności, zaś karę w sprawie o sygn. II K 297/16 wykonał jedynie częściowo. Dlatego łącząc kary grzywny, sąd uznał za konieczne zastosowanie zasady zbliżonej do absorpcji i orzekł 152 stawki dziennie, przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 70 zł. Zdaniem sądu, ustalona wartość jednej stawki dziennej, leży w granicach możliwości zarobkowych skazanego, który owszem jest osobą niepełnosprawną, ale w takim stopniu, który umożliwia mu podejmowanie zatrudnienia. Z drugiej strony, za takim ukształtowaniem kary łącznej grzywny przemawia także znaczna różnica wartości poszczególnych stawek, a także i to, że w sprawie o sygn. II K 297/16, S. L., mimo trudnej sytuacji materialnej, zapłacił już 528 zł, a do uregulowania pozostała kwota 472 zł.

W sprawie skazanego S. L. sąd doszedł do przekonania, że obie kary łączne winny zostać ukształtowane na poziomie określonym w punkcie I i II części skazującej wyroku łącznego. Orzeczone kary łączne jawią się jako sprawiedliwe i adekwatne do stawianych takim karom celów i funkcji. Przebieg resocjalizacji wskazuje, że w ramach orzeczonych kar łącznych zostaną w przypadku skazanego osiągnięte oczekiwane efekty w ukształtowaniu jego postawy i wdrożeniu go do życia w społeczeństwie, zgodnie z obowiązującymi normami postępowania. Poza tym, w ocenie sądu ukształtowane

we wskazany sposób kary łączne są sprawiedliwe i dają szansę osiągnięcia założonych celów w zakresie prewencji indywidualnej wobec skazanego.

Łącząc kary pozbawienia wolności i kary grzywny, sąd pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w podlegających łączeniu wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania (pkt IV części dyspozytywnej wyroku łącznego). Nie znajdując podstaw do połączenia pozostałych kar, sąd uznał, że na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie o wydanie wyroku łącznego należy umorzyć (pkt III części dyspozytywnej wyroku).

Stosownie do treści art. 577 k.p.k. sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 października 2010r. do dnia 21 października 2010r., od dnia 3 stycznia 2011r. do dnia 12 września 2011r. i od dnia 5 sierpnia 2015r. do dnia 28 października 2015r. oraz okres dotychczas odbytej kary w sprawie o sygn. akt II K 113/16, a na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył skazanemu dotychczas wykonaną karę grzywny w sprawie o sygn. akt II 297/16, to jest 8 (osiem) stawek dziennych. Osiem stawek dziennych, przy przyjęciu obecnie ustalonej stawki dziennej w kwocie 70 zł, daje łącznie 560 zł, zatem kwotę zbliżoną do tej, jaką skazany uiścił w sprawie o sygn. II K 297/16.

Na podstawie art. 632 ust. 2 k.p.k. koszty procesu w części umarzającej postępowanie sąd zaliczył na rachunek Skarbu Państwa, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w pozostałym zakresie, zaliczając dotychczas poniesione wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Orzekając o zwolnieniu skazanego od kosztów sądowych, sąd miał na względzie rozmiar kary, jaka pozostała skazanemu do wykonania, a także zważył na jego sytuację materialną, zwłaszcza to, że ciężą na nim obowiązki finansowe.

SSO Arleta Wawrzynkiewicz

Gorzów Wlkp. dnia 22 lipca 2019r.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć skazanemu;
2. Kal. 14 dni.

SSO Arleta Wawrzynkiewicz